

съ турцитѣ въ с. Стрелча, които се укрепили въ своята джамия и се тъкмѣли да нападнатъ на Панагюрище. Къмъ тѣхъ се присѣдинили и турцитѣ отъ с. Османово (сега Кръстевичъ). На второ мѣсто турци башибозуци отъ Златица и нѣкои пирдопски села нападнали на селата Петричъ (Пролома на Тополница) и Мечка. На трето мѣсто турци отъ Ихтиманъ и селата нападнали на гората Еледжикъ съ цель да разбиятъ позицията на българитѣ и завзематъ прохода „Траянова врата“ за Тракия и т. н.

Докато нападали само башибозуци, българскитѣ възстаници се отбранявали храбро и съ успѣхъ навсѣкжде.

Отъ Панагюрище билъ пратенъ стотникътъ *Хорчо* съ своитѣ хора; той разбилъ стрелчанскитѣ турци и ги накаралъ да се скриятъ въ непристъпната джамия.

Хилядниктъ *Павелъ Бобековъ* давалъ разпореждания да се заематъ отъ момчетата и здраво укрепятъ околнитѣ пѣтища, а най-вече главното шосе за Т.-Пазарджикъ. Проломътъ на р. Луда Яна по тоя пѣтъ билъ силно укрепенъ и тамъ били поставени до 300 юначни панагюрци да пазятъ. Татаръ-пазарджишкиятъ учителъ *Иванъ Соколовъ*, който отъ Оборище билъ останалъ въ Панагюрище, билъ назначенъ за командиръ на града и главенъ командиръ на пѣтя за Пазарджикъ.

Бенковски, като главенъ войвода, трѣбвало да стои въ Панагюрище. Той ималъ квартира въ х. Луковата кѣща, на чиято главна порта се развѣвало народното знаме, ушито отъ учителката Райна. Отъ тукъ трѣбвало войводата да дава общи заповѣди до всички укрепени лагери и да командува, какъ да се водятъ бойоветѣ. Ала той не могълъ да се стѣрпи. Взелъ съ себе си за съветника Захарий Стояновъ, секретаритѣ Т. Георгиевъ и Т. Бѣлопитовъ, знаменосеца Крайчо Самоходовъ и 15—20 конни юнака, па заминалъ къмъ селата Поибрене, Мечка и Петричъ. Посрещнатъ билъ въ селата отъ свещеницитѣ